ASSISI-NYT – JANUAR 2006

Basilica di Santa Chiara i Assisi
med Klarissernes store moderkloster til højre for selve kirkebygningen
og den storslåede udsigt over dalen mod Spello og Foligno

Kæreste Assisi-venner.

Den vinter, der har bidt sig godt fast i store dele af Europa, er også usædvanligt mærkbar i Assisi, hvor vi igen har haft en lang periode med højtryk og sol, men hvor temperaturen sjældent har bevæget sig over 10 grader om dagen, og om natten har den været helt op til 6 grader under frysepunktet. I dag er det endda frostvejr med sne. Som nordboer er dette dog ganske behageligt vintervejr for mig, og jeg sætter stor pris på udsigten til de sneklædte bjerge, der omkranser den smukke og også om vinteren ganske frodige Spoletodal.

Kristen enhed
Julen i Assisi sluttede med de store fejringer omkring udbredelsen af det glade budskab, nemlig på dagen for Hellig Tre Kongers tilbedelse af Jesusbarnet d. 6. januar. Ikke mindre end 25 messer blev fejret i Assisis tætpakkede kirker på denne store helligdag i Italien. Op til og mellem jul og Hellig Tre Konger har Assisi naturligvis været fyldt med pilgrimme, og det var en kontrast uden lige at gå ud i Assisis gader efter d. 8. januar. Så

uendeligt stille og fredelig er her, også nu hvor vi er gået ind i ugen for bønner om kristen enhed (18.-25. januar), hvis daglige smukke andagter og arrangementer vi naturligvis deltager i. En af aftenerne blev der vist en video ”Ut Unum Sint” (At de alle må være ét, Johs. 17, 21), som Vatikanet har lavet om økumenisk dialog igennem de sidste 40 år. Den startede med Pave Johannes XXIII og 2. Vatikanerkoncil (1962-1965), og fortalte så om de 40 års ihærdige bestræbelser og fremskridt under de følgende paver, ikke mindst under Pave Johannes Paul II. Det var tydeligt, hvordan der nu er skabt bånd af venskab og respekt mellem de religiøse ledere fra Den Katolske Kirke og de øvrige kristne kirker, især var der billeder og referat af møder med ledere fra den ortodokse, den anglikanske og den koptiske Kirke, ligesom der blev vist optagelser fra de to store interreligiøse møder under Pave Johannes Paul II i Assisi – d. 27. oktober 1986 og 24. januar 2002. Det var opløftende at få dette indblik i de store fremskridt, der er gjort siden 2. Vatikanerkoncil. Jeg sad og tænkte på, at nu er de kristne ledere tydeligvis blevet venner, så tiden må være ved at være inde til næste skridt i form af en mere forpligtende dialog i en åbenhed for Kristus som foreneren. Pater Mizzi var hovedcelebrant ved den andagt, som brødrene på Sacro Conto og de præstestuderende på Franciscanum stod for. Det var en meget smuk andagt, hvor de unge munke sang flerstemmigt med os øvrige i den tætpakkede kirke ”Santa Maria sopra Minerva”. Pater Mizzi talte i sin prædiken meget universelt om, at kristen enhed kun nås gennem hjerternes overgivelse til Gud. ”*Der opstår enhed mellem os gennem vor dybe enhed med Gud. Som kristen handler det ikke om at konvertere fra en kirke til en anden, men om at konvertere til Kristus som hovedet på det mystiske legeme. Alle er vi kaldet til at leve i enhed med Faderen, Sønnen og Helligånden, og til gennem vore handlinger, gennem vort eksempel, at leve evangeliets budskab”*, sagde Pater Mizzi bl.a. i sin prædiken.. I nyhedsbrevet fra januar 2005 kan du læse meget mere om baggrunden for dette arbejde med kristen enhed, og hvad der er sket især i Assisi, hvor Pater Mizzi var pioner for tilnærmelsen mellem kirkerne. Har du ikke dette nyhedsbrev, er du velkommen til at rekvirere det hos mig.

Foruden denne uges aktiviteter havde vi for 12. år i træk i et par dage i januar en stor gruppe anglikanske pilgrimme fra Japan ledet af deres meget hjertevarme biskop, men vi har også kunnet hellige ganske meget tid til at komme videre med de foredrag og artikler af Pater Mizzi, som jeg nævnte i sidste nyhedsbrev.

Spello

Endvidere har januar har også givet mulighed for nogle fristunder, som vi har tilbragt på ture i Umbrien. I den meget smukke middelalderby Spello, som ligger på den østlige bjergside af Monte Subasio ca. 10 km fra Assisi, aflagde Pater Mizzi og jeg besøg hos hans tidligere novice, Fr. Paulo. Fr. Paulo bor som eremit alene på klosteret i Spello, hvor han lever et meget enkelt liv i tæt efterfølgelse af Frans’ fattigdomsideal. Det er altid glædesfyldt at mødes med ham. På trods af hans materielt meget simple liv med mange afsavn, inkl. ingen varme i det kolde kloster om vinteren, er hans glæde altid overstrømmende. Fyldt af munterhed og en nærmest brændende intensitet og entusiasme fortæller han om det, som er hans mission – nemlig at møde mennesker i Spello og vise dem den Franciskanske kirke, de store krybbe-scenarier og de meget smukke religiøse trærelieffer og -skulpturer, som han selv laver af allehånde materialer fra naturen. Det var i øvrigt Fr. Paulo, som lavede den rosenkrans, der med bønner til Maria reddede en svensk protestantisk præsts liv beskrevet i nyhedsbrevet for julen 2005, og ved dette

møde med Fr. Paulo var jeg den taknemmelige modtager af en af de smukke rosenkranse, som han laver, mens han beder. Morsomt er det også at opleve Fr. Paulos varme hengivenhed for sin tidligere novice master, Pater Mizzi, som han stadigvæk 40 år senere kalder ”Maestro”.

Efter besøget hos Fr. Paulo gik vi i den lunende vintersol gennem Spello, der byder på flere fantastiske udsigtspunkter også over det storslåede, frodige bjerg- og dalområde mod nord, som vi ikke kan se fra Assisi. På turen kiggede vi indenfor i Klarissernes klostergård, og da Pater Mizzi meget levende fortalte mig nogle af anekdoterne fra sit liv med de kontemplative nonner, der lever i klausur i Assisi, besluttede jeg at dedikere dette nyhedsbrev til:

Klarisserne og de øvrige kontemplative søstre i Assisi

Historisk tilbageblik

Lige siden ørkenfædrene, der i de første århundreder efter Kristus levede som eremitter i ørkenen i et liv overgivet til Gud i askese, bøn, meditation og kontemplation, har der inden for den kristne tradition - efter reformationen især i Den Katolske og den Ortodokse kirke - været en ubrudt tradition for, at nogle mennesker har trukket sig tilbage fra verdens støj for at dedikere deres liv til en mission med at være en form for indre bånd mellem Gud og Menneskeheden og Jorden. Især Ørkenfaderen, Skt. Antonius af Egypten (se nyhedsbrevet fra februar 2005, som du også kan rekvirere, hvis du ikke har det), der levede i årene ca. 251-356, regnes for forløberen for de senere klosterbevægelser, og førend han selv drog ud til sin eremittilværelse i ørkenen, anbragte han sin søster i et særligt hjem for jomfruer, som regnes for forløberen for de senere klostre med kvinder. Skt. Benedikt af Nursia, som blev født i året 480 i en lille by, Norcia, i Umbrien tæt på Spoleto og kun ca. 40 km fra Assisi, anses for den egentlige grundlægger af den kristne klosterbevægelse i Vesten, og hans tvillingesøster Skt. Scolastica var den første kvinde, der i klausur levede efter den regel, som Benedikt af Nursia skrev. Hun regnes således som grundlæggeren eller moren for de kvindelige Benediktinere. Med Benedikt og Scolastica fødtes for alvor de kristne klosterbevægelser, der fik stor betydning for Europas udvikling, og som med mange reformationer og nye bevægelser i de kommende århundreder den dag i dag nok er Den Katolske Kirkes vigtigste spirituelle livgiver.

Fra det 5. århundrede og i flere efterfølgende århundreder levede de kvindelige nonner, ”Kristi brude”, fortsat i klausur – dvs. afsondret fra omverdenen, også simpelthen fordi det var den eneste måde kvinder kunne leve alene på uden mænd i de lidelsesfyldte og turbulente tider med fattigdom, sygdom, konflikter, krige, korstoge etc. Omkring middelalderen opstår i Europa mange nye klosterbevægelser, som har hovedvægt på forskellige aspekter af den regel, som Benedikt skrev. I det 13. århundrede bliver Frans sammen med Klara grundlæggeren af den orden af kvindelige nonner, kaldet Klarisser, som den dag i dag – næsten 800 år senere - er blandt dem, der fortsat lever i den strengeste klausur i Assisi – anonymt, ansigtsløst og helt afsondret fra verden i et liv der er dedikeret til indre arbejde. I Assisi er der ingen adgang til deres moderkloster, de har ingen hjemmeside eller anden publikation, og de ønsker som hovedregel ikke at besvare spørgsmål om deres liv og praksis. Ej heller deres uendeligt smukke sang i Basilica di Santa Chiara (Klaras gravkirke), der lyder som om den nedfældes direkte fra engleriget, og som hver dag bevæger og healer pilgrimme, har de ønsket af få optaget. Talrige

kursister har spurgt mig, om de dog ikke kunne købe Klarissernes sang, men desværre er der endnu kun den mulighed at overvære deres bønner og messer i kirken for derigennem at lade sig heale og believe af de smukke vibrationer, som nedfældes, når de synger.

I Den Katolske Kirke deles den forståelse, at Klarisserne og andre nonner og munke, som lever i klausur – på særlig dyb måde har ofret deres liv, dvs. et normalt, aktivt og frit liv for Guds arbejde med forløsning af Menneskeheden. Gennem dette ofrede liv og deres intense kontemplative bønsarbejde er de som et bindeled eller en åben dør mellem Gud og Menneskeheden og hele Skabelsen. I kirken er det velkendt, at skal man virkeligt have nogen til at bede for sig eller for noget – nogen, der ligesom er særligt tæt på Gud – så er det Klarisserne, man går til. I Basilica di Santa Chiara i Assisi, hvor det store smukke moderkloster ligger bygget tæt sammen med kirken, hænger en postkasse, og ved siden af er der en hylde med papir og blyanter. Her kan pilgrimme skrive deres bønsønsker. På mine besøg i kirken har jeg set utallige mennesker skrive på et stykke papir, hvorpå de lægger det i Klarissernes postkasse, og ofte har jeg også hørt en katolik udtale: ”Lad Klarisserne bede for det”.

Ikke af denne verden men i denne verden

På trods af, at Klarisserne i Assisi fortsat lever et liv præget af bønner, meditation og kontemplation i total afsondrethed fra verden – man kan sige, at de ikke er ”af denne verden” – så er de alligevel i højeste grad ”i denne verden”. De sørger gennem medierne for at holde sig orienteret om hvad der sker, og under kriser i Menneskeheden intensiverer de deres bønsarbejde. Også Pater Mizzis pionermission med økumenisk og interreligiøs dialog i Assisi har de fulgt tæt gennem alle årene, primært gennem de artikler i Sacro Convento’s magasin ”San Francesco”, som Pater Mizzi skrev hver måned i årene 1963 til 2003. Nogle Klarisser har fortalt Pater Mizzi, at de altid som det første læste hans artikler for at holde sig orienteret om, hvad der var sket på det interreligiøse område i den forløbne tid, ligesom lederen af Klarisserne i Assisi – abbedissen i Basilica di Santa Chiara – fortalte ham, at hun under frokostmåltidet oplæste artiklerne for de øvrige søstre, der spiste i tavshed.

Pater Mizzi har nydt det privilegium, at han kunne tage grupper med på besøg i Klarissernes samtaleværelse på klosteret i Assisi. Altid blev de mødt med megen varme og hjertelighed af den Klarisse – ofte abbedissen – som modtog dem, og Klarisse-søstrene tilskyndede altid Pater Mizzi til at fortsætte sit arbejde med dialog, idet de sagde: *”Fortsæt arbejdet. Vi beder for dig og for missionen.”*. Klarisserne var også altid glade for at møde de mennesker fra forskellige kristne traditioner og fra øvrige religioner, bl.a. hinduister og buddhister, som Pater Mizzi tog med på besøg hos dem. De viste under sådanne besøg en i de første tider af missionen enestående åbenhed for alle Guds børn, ligesom grupperne naturligvis var meget taknemmelig for denne sjældne kontakt til en nonne, der har valgt så radikalt anderledes et liv. Selvom der ofte var et symbol på Klarisse-søsterens adskilthed fra verden, ved at hun f.eks. bar et slør, så hendes ansigt var helt dækket, eller hun sad bad et gitter i samtaleværelset, var der en stor hjertelighed og varme i mødet mellem disse mennesker af så forskellig nationalitet, kultur og religion. I Klarissernes kloster i Spello, hvor Pater Mizzi i nogle år bragte især grupper af unge protestanter fra Sverige, sang og spillede Klarisserne ofte for dem.

Pater Mizzi afrunder*: ”Dette illustrerer, hvorledes disse søstre - på trods af deres helt afsondrede liv - er meget åbne og interesserede i alt det, der forgår i verden. De følger begivenhederne tæt. De følger kriserne og beder for alle de mennesker, der lider. Klarisserne ofrer sig selv og deres liv for verden og for verdens lidelser”*.

I årene 1975 til 1986 arrangerede Pater Mizzi næsten hvert år fredsmarcher fra Assisi til Rom, hvori op imod 200 unge mennesker fra forskellige områder på Jorden deltog. Disse unge mennesker kom fra alle traditioner, og sammen vandrede de til Rom, syngende, bedende, mediterende på en tur, der typisk tog 8 dage. Klarisserne i Assisi blev også bekendt med denne aktivitet, og fulgte den nøje med deres bønner. Abbedissen var dog noget bekymret for, om ikke den lange march ville være for vanskelig for Pater Mizzi og for deltagerne, og rådede ham til at ikke at gennemføre den, for som hun sagde: *”Det er nok bedre, at I ikke går. Det er jo hårdt at gå så langt. Måske du eller en anden vil dø*!”. Pater Mizzi gennemførte dog naturligvis marcherne, og Klarisserne gjorde så ofte det, at de dedikerede natten inden den første vandring til særlige bønner for marchen og for deltagerne.

Ingen regel uden undtagelse

Ved en enkelt lejlighed brød Klarisserne i Assisi deres regel om at holde sig totalt afsondret i deres kloster. Pater Mizzi fortæller: *”I 1978 gav Paven for kun 2. gang i historien tilladelse til, at Frans’ grav i krypten af Basilica di San Francesco blev åbnet. Frans’ skellet blev båret ned i et mødelokale i Sacro Convento, hvor det blev lagt i en glaskiste. Masser af mennesker kom som pilgrimme for at ære Frans, og Paven gav tilladelse til, at alle søstre i Assisi, der lever i klausur, kunne gå ud af deres klostre for på samme måde at ære Frans. Et lille antal Klarisser – slet ikke dem alle – accepterede invitationen og kom til mødelokalet, hvor de knælede ned foran glaskisten i hengivenhed over for Frans. Da jeg så disse Klarissesøstre knæle ned, blev jeg mindet om Giottos berømte kalkmaleri i Overkirken, hvor Klara og hendes søstre tog en meget bevæget afsked med Frans, idet de for sidste gang knælede ned for Frans’ afsjælede legeme uden for San Damiano, hvorefter Frans blev båret til Assisi for at blive begravet. Da jeg altså nu i 1978 så disse fattige Klarissesøstre gøre det samme, fik jeg visionen om det smukke møde mellem Frans og Klara og hendes søstre, som Giottos freske fremstiller. Jeg skyndte mig til mit værelse, hvor jeg tog mit kamera, og ilede ned for at tage billeder af denne smukke scene. Da billederne var blevet fremkaldt kunne jeg se, hvor megen lighed der var med det egentlige farvel mellem Klara og Frans, og jeg valgte at trykke et af billederne i vort magasin ”San Francesco”. Straks herefter modtog jeg en telefonopringning fra abbedissen for Klarisserne: ”Åh, fader Mizzi, hvad har du gjort? Du har udgivet et billede af os!” Jeg sagde: ”Ja, men jeg har da bare udgivet et billede af nogle Klarisser, der ærer Frans, ligesom Klara gjorde det. Jeg har ikke udgivet et billede af Klarisserne dansende i et diskotek eller noget lignende. Hvorfor er I da ikke glade for dette smukke billede?” ”Nej, nej”, svarede abbedissen, ”det skulle du altså ikke have gjort”. Jeg svarede: ”OK, næste gang vi åbner Frans’ grav, skal jeg nok lade være med at gøre noget lignende”. Selvfølgelig fortsatte vi med at være nære venner, også efter denne fadæse.”* Da Pater Mizzi og jeg arbejdede med dette nyhedsbrev, talte vi om at bruge et af disse helt unikke billeder af Klarisserne i bøn ved Frans som velkomstbilledet til dette nyhedsbrev. Men vi blev enige om, at vi hellere må lade være med – selv efter så mange år – at ”træde i spinaten” en gang til.

Klostre med kontemplative søstre i Assisi i dag
Assisi er velsignet med ganske mange søstre, som har ofret sig til et liv som nonne, der lever afsondret i bøn, kontemplation og meditation. I moderklosteret ved Basilica di Santa Chiara har vi i dag ca. 50 sådanne søstre, hvoraf kun 3-4 af dem har opgaver, der indbefatter, at de har nogen kontakt med omverdenen. Vi har også et andet kloster med Klarisser, nemlig ”San Quirico”, hvor Klarisserne lever på samme måde. Jeg har sammen med Pater Mizzi været på et særligt besøg i dette klosters kirkerum, og det var glædeligt at opleve, at her var flere unge novicer, der nu er på vej ind i et sådant helt nyt, kontemplativt liv.

San Quirico
”San Quirico” er i øvrigt et kloster, der er kendt for en helt særlig, smuk mission. Takket være Assisis daværende biskop, Benediktinermunken Giuseppe Placido Nicolini OSB samt Generalministeren for den gren af Franciskanerordenen, som Pater Mizzi tilhører, Fr. Bede Hess OFM Conv., opnåede Assisi en særlig status under 2. Verdenskrig. Fr. Bede Hess var amerikaner med tyske rødder. Han insisterede både over for amerikanerne på, at de ikke bombede Assisi, ligesom han forhandlede med tyskerne om ikke at bruge Assisi som et fort. Efter langvarig insisteren opnåede biskoppen og Fr. Bede Hess, at tyskerne udnævnte Assisi til hospitalsområde for sårede soldater, hvorefter de allierede tropper også fredede Assisi. På denne måde undgik Assisi samme skæbne som Benediktinernes store, smukke moderkloster, Montecasino, mellem Rom og Napoli, som blev bombet sønder og sammen under krigen, fordi de tyske tropper havde annekteret det til hovedkvarter.

Som bekendt var der mange jøder på flugt for nazisterne overalt i Europa, også i Italien. Nogle af disse jøder søgte tilflugt i Assisi, hvor biskoppen, en katolsk præst, Donaldo Aldimucci, og Franciskanerne arbejde ihærdigt med at skjule og hjælpe disse truede mennesker. Biskoppen bad Klarisserne i ”San Quirico” om at skjule de jødiske flygtninge i deres kloster, indtil andet sikkert opholdssted var fundet, og indtil personerne var udstyret med nye, falske identitetspapirer, som den katolske præst var travlt engageret med at fremskaffe. Klarisserne modtog herefter nye flygtninge. Det var i starten naturligvis ikke særligt let for Klarisserne at åbne deres helt lukkede hjem for mennesker, men biskoppen fik dem overtalt, og lovede dem, at de ikke ville blive ekskommunikeret (smidt ud af kirken), fordi de brød deres regel. Som følge af dette risikofyldte samarbejde mellem biskoppen, den katolske præst, Franciskanerne og Klarisserne blev omkring 300 jøder skånet for at blive deporteret og dræbt af nazisterne. Det hjalp i øvrigt også, at den tyske øverstkommanderende i Assisi-området, General Robert Müller, i sin barmhjertighed lukkede øjnene for det, der foregik. Den katolske præst, Donaldo Aldimucci, som var så engageret med hjælp til de jødiske flygtninge, lever stadigvæk her i Assisi. Foruden andre hædersbevisninger blev han for et par år siden kaldt til USA, hvor han blev hædret af det jødiske samfund for sin indsats for dem under krigen. De af jer, der kender Casa Papa Giovanni her i Assisi, har sandsynligvis mødt Donaldo Aldimucci, idet han er den gamle, karismatiske præst, der bor og celebrerer messer her.

Øvrige kontemplative nonner i Assisi
I Assisi har vi et tredje kloster med de fattige Klarissesøstre, der lever i klausur. Vi kalder dem ”De Tyske Søstre”, fordi de alle er fra Tyskland, og fordi kun tyske søstre kan optages på dette kloster. De Tyske Søstre har fået en særlig tilladelse til at drive en lille gård uden for Assisi for på denne måde at skaffe sig til livets ophold. De arbejder meget hårdt på deres gård samtidigt med, at de også driver et mindre gæstehus, der er bygget sammen med deres kloster. Alt hvad de serverer for deres gæster – ost, mælk, kød, grøntsager, etc. – er fremstillet af søstrene selv, men det er kun ganske få af søstrene, der har en udadvendt funktion. De øvrige lever afsondret, og vi ser dem aldrig.

Det fjerde kloster med Klarisser her i Assisi er en orden med franske søstre, kaldet ”Colettine-søstrene”. Sankt Colette Boylet var en fransk kvinde, som i det 15. århundrede blev en stor reformator af Klarisseordenen, som hun efter en vision af Frans førte tilbage til Klaras strenge regel. I dette arbejde grundlagde hun 17 nye klarisseklostre af streng observans, og hun reformerte en lang række andre klostre, inklusive klostre med franciskanerbrødre. Også i dag er søstrene kendt som De Franske Colettine-søstre, selvom der er søstre fra mange andre lande i ordenen, heriblandt italienske. I Assisi har søstrene et lille gæstehus, men lever fuldstændigt afsondret fra omverdenen.

Det femte kloster med kontemplative nonner i Assisi er et kloster med Benediktinersøstre. Ifølge deres regel er de ikke fuldstændigt afsondrede, men de lever som om de er det, for vi ser aldrig disse nonner uden for deres kloster. Tidligere drev de en pigeskole, som blev meget kendt for den høje undervisningsstandard, men i dag tjener de til deres enkle liv ved at have et gæstehus.

Pater Mizzi afslutter: ”*I Assisi, denne lille by, har vi således 5 klostre med nok i alt godt 100 kontemplative nonner, hvis hovedmission det er at bede og meditere nat og dag. Det er et stor privilegium, for det er naturligvis ikke særligt let i vor tid at have så mange kontemplative nonner tæt på. Disse søstre yder gennem deres bønner en uvurderlig hjælp til Assisis mission og til at holde Frans’ og Klaras ånd levende*.”

Foruden de kontemplative nonner i Assisi har vi nok omkring 20 nonnekongregationer med Franciskanske søstre, der også har en ydre mission i Assisi og i verden, f.eks. med hospitalsarbejde, undervisningsarbejde, hjælp i sognene og kirkerne, gæstehuse, etc. Antallet af søstre i Assisi ligger på godt 250, og hertil kommer yderligere godt 200 Franciskanerbrødre i Assisi. På verdensplan udgør Klarisserne mere end 20.000. Det er dog hovedsageligt i Assisi, at de lever efter den meget strenge observans med fuld afsondrethed fra verden.

Jeg må sige, at jeg selv nærer en særlig dyb hengivenhed og kærlighed til Klarisserne. Jeg kender de tre søstre i Basilica di Santa Chiara, der har nogen udveksling med omverdenen, som meget lattermilde, varme og søde søstre. På den smukke respons, jeg modtager fra alle kursusdeltagerne, kan jeg se, hvordan Klarisserne også i dag gennem deres sang og indre arbejde yder et meget stort bidrag til de erfaringer af et dybt møde med Gud, som pilgrimme i Assisi beriges med. Det er også min forståelse, at deres liv i Klaras efterfølgelse fortsat inspirerer mange af os kvinder, der i dag søger en dybere overgivelse for at leve et liv, der på dybere og dybere måde ofres i tjeneste som et

instrument for Guds arbejde med Kristi Genkomst i vor tid – også selvom vi ”moderne nonner” søger at leve kontemplativt midt i verdens støj.

Bøn om enhed
Som følge af den kristne bønsuge gengives hermed et udsnit af det smukke og dybe Johannes Evangelium med Jesu sidste bøn, der er den nok væsentlige inspirationskilde til arbejdet for kristen enhed:

”Ikke for dem (disciplene) alene beder jeg, men også for dem,
som ved deres ord tror på mig, at de alle må være ét,
Ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os,
for at verden skal tro, at du har udsendt mig.
Den herlighed, du har givet mig,
har jeg givet dem, for at de skal være ét, ligesom vi er ét,
jeg i dem og du i mig, for at de fuldt ud skal blive ét,
for at verden skal forstå, at du har udsendt mig og har elsket dem,
som du har elsket mig”. (Johs. 17, 20-23)

De kærligste hilsner - fred og alt godt fra Assisi

Bente

Bente Wolf ♦ Via Fortini 7 ♦ I-06081 Assisi (PG) ♦ Tlf. +39 075 8155 278 ♦
e-mail: benteassisi@libero.it